

Arrest

nr. 60 604 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Soedanese nationaliteit te zijn, op 13 januari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van verzoeker als volgt:

“A. Feitenrelaas

U werd op 18 november 2009 een eerste maal gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder CGVS) van 9.15 uur tot 12.40 uur en van 13.45 uur tot 15.00 uur, bijgestaan door een tolk die de Arabische taal machtig is. Uw advocaat, Meester (M.), was tijdens het gehoor aanwezig van 9.15 uur tot 12.40 uur.

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn van Roubatab origine en afkomstig van Kassala. Uw vader is een voormalige commandant van de militaire politie en tevens algemeen secretaris en vice-voorzitter van de Al Hadala partij. Zelf baatte u het Faster Net cybercafé uit op het Shuhada plein in Omdurman. Op 14 april 2008 smeet de politie een traangasgranaat door het raam van uw zaak.

De aanwezige klanten werden naar buiten gestuurd en de bijna volledige inboedel werd vernield. U werd naar buiten gesleurd en toen bleek dat u de eigenaar van de zaak was, werd u meegenomen naar de politiestation van Omdurman. U werd opgesloten en na enige tijd door een aantal mannen van de veiligheidsdiensten geblinddoekt overgebracht naar een u onbekende plaats. Daar werd u beschuldigd van en ondervraagd over uw banden met de Justice and Equality Movement (JEM) van Khalil Ibrahim. U ontkende elke betrokkenheid bij de JEM en werd geslagen. Vervolgens werden u een aantal foto's getoond waarop duidelijk 4 personen uit het Westen van Soedan (Darfur) te zien waren en 1 Noorderling, zoals u. Eén van deze Darfuri's herkende u als een van uw klanten, een zekere (B.H.). U gaf toe dat deze persoon klant was bij u, waarop u ervan beschuldigd werd de JEM te helpen door hen gratis brieven te laten opstellen, kopies te nemen, via internet te laten communiceren en pamfletten te maken. Vervolgens werd u naar een andere ruimte gebracht waar u gefolterd werd, alvorens u in een kleine ruimte opgesloten werd. Vijf dagen later werd u vrijgelaten op voorwaarde dat u Khartoum niet zou verlaten en met de autoriteiten zou samenwerken. De autoriteiten zouden zelf met u contact opnemen indien ze u nodig hadden. De dag na de aanval van de JEM op 10 mei 2008 op Omdurman werd u opnieuw opgepakt. U werd gevraagd naar de namen van de Noorderlingen die de aanval van de JEM mogelijk gemaakt hadden, en dan voornamelijk wie verantwoordelijk was voor de communicatie. U kon hier echter niet op antwoorden en werd gedurende 2 maanden vastgehouden op dezelfde plaats waar u tijdens uw eerste aanhouding ondervraagd en opgesloten werd. Vervolgens werd u vrijgelaten onder de voorwaarden dat u zich elke dag zou aanmelden bij de veiligheidsdiensten en dat u met hen zou samenwerken door hen de nodige informatie te verschaffen over de Noorderlingen die samenwerken met de JEM. U ging zich elke dag aanmelden, doch zonder hen nuttige informatie te kunnen verstrekken. Op 2 juni 2009 werd u dan plots een ultimatum gesteld. U kreeg 5 dagen om hen de informatie te geven die ze nodig hadden, anders zou u geliquideerd worden. U bracht uw vader hiervan op de hoogte, waarop hij besloot dat u beter het land kon verlaten. Hij trof de nodige regelingen opdat u het land clandestien zou kunnen verlaten via Port Soedan. U verliet Soedan met uw gezin per schip op 5 juni 2009 en meerde in Antwerpen aan op 23 juni 2009. Diezelfde dag nog vroeg u asiel aan in België.

Uw asielaanvraag werd op 23 december 2009 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende tegen deze beslissing op 20 januari 2010 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RVV), waar u bij aangetekende brief van 16 april 2010 volgende nieuwe originele documenten neerlegde: een document van het handelsregister, een brief van uw advocaat, een attest van het belastingskantoor en een attest van het parket-generaal. Daarop besloot de RVV bij arrest van 30 april 2010 de beslissing van de Commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, te vernietigen en uw zaak terug te sturen naar het CGVS. U werd vervolgens op 25 november 2010 een tweede maal gehoord op het CGVS in aanwezigheid van uw advocaat, Meester (M.) verschenen loco Meester (V.V.), van 14.05 uur tot 15.40 uur. U werd tijdens het gehoor bijgestaan door een tolk die de Arabische taal machtig is.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u bij het begin van het gehoor op het CGVS een medisch attest neerlegde waaruit blijkt dat u aan een ernstige vorm van PTSD zou lijden. Uw behandelende psycholoog stelt hierin onder andere dat u omwille van uw psychologische toestand waarschijnlijk niet in staat bent een gehoor af te leggen. Daarop werd u gevraagd of u zich in staat voelde het gehoor te doen, hetgeen u positief beantwoordde (gehoorverslag CGVS dd.18/11/2009, p.1). Er werd u ook uitdrukkelijk gewezen op het feit dat u ten allen tijde tijdens het gehoor kon aangeven hoe u zich voelde en of eventueel het gehoor gestaakt diende te worden (gehoorverslag CGVS dd. 18/11/2009, p.1). Hoewel begrip kan opgebracht worden voor eventuele psychologische problemen waaraan u zou lijden en het kwetsieve attest in uw hoofd melding maakt van een eventuele onmogelijkheid een gehoor af te leggen, dient vastgesteld te worden dat de kwaliteit van het door u afgelegde gehoor en van de van u opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS (details, data, namen) duidelijk laat zien dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen. U gaf op het einde van het gehoor weliswaar aan dat eventuele vergissingen of incoherenties te wijten kunnen zijn aan geheugenproblemen en stress, maar tijdens het gehoor zelf gaf u op geen enkel ogenblik aan omwille

van concentratie- of herinneringsproblemen niet te kunnen antwoorden op de u gestelde concrete vragen betreffende de door u aangehaalde vervolgingsfeiten (gehoorverslag CGVS dd.18/11/2009, p.18). Het kwestieuze attest en de erin op basis van enkele contacten gemaakte vaststellingen betreffende uw psychologische gezondheidstoestand, zijn derhalve niet van aard de aangetaste geloofwaardigheid van uw relaas (zie verder) te herstellen.

U verklaarde dat uw zaak, het FASTER Net cybercafé op het Shuhada plein in Omdurman, op 14 april 2008 vernield werd door de Soedanese politie. Er zou meer bepaald een traangasgranaat naar binnen gesmeten zijn en vervolgens zou de inboedel bijna volledig aan diggelen geslagen zijn (gehoorverslag CGVS dd.18/11/2009, p.7-8).

U legde ter staving van de vernieling van uw winkel een aantal documenten - voornamelijk kopies - neer, waaronder 2 attesten van het parket-generaal die bevestigen dat uw vader klacht neerlegde tegen de vernieling van uw zaak (doc 7 en doc 26). Het eerste van deze 2 attesten (doc 7) betreft een kopie en werd door u neergelegd tijdens het gehoor op het CGVS op 18 november 2009. Het kwestieuze document blijkt overeenkomstig de op het CGVS beschikbare vertaling gedateerd te zijn op 28 februari 2001 ('28/02/2001'), terwijl de feiten zich zouden afgespeeld hebben in april 2008. Wanneer u het document voorgelegd werd met de vraag de in de stempel aangebrachte datum te lezen, stelde u evenwel dat er 28 februari 2008 ('28/02/2008') te lezen staat. Geconfronteerd met dit verschil in vertaling, las u de datum nogmaals en bleef u bij de eerder door u opgegeven datum (gehoorverslag CGVS dd. 25/11/2010, p.4). Wanneer u er vervolgens op gewezen werd dat de feiten zich volgens uw verklaringen afspeelden op 14 april 2008 en het dus hoogst bedenkelijk is dat het door u neergelegde attest van het parket-generaal gedateerd zou zijn op 28 februari 2008, antwoordde u dat het waarschijnlijk een vergissing betreft en dat het 28 april 2008 moet zijn, de datum waarop de klacht neergelegd werd (gehoorverslag CGVS dd.25/11/2010, p.5). Het document in kwestie betreft echter een officieel document dat u verkreeg via uw advocaat en waarvan u verklaarde geen origineel te kunnen voorleggen omdat het gebruikt wordt in het kader van een juridische procedure om schadevergoeding te krijgen en de originele stukken in principe op de rechtbank blijven (gehoorverslag CGVS dd.18/11/2009, p.6), zodat men zich toch ernstige vragen kan stellen bij het feit dat u een document neerlegt dat een manifest verkeerde - want van vóór de door u aangehaalde feiten waarvoor u schadevergoeding vraagt - datum bevat.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het tweede door u neergelegde attest van het parket-generaal dd.08/02/2010 (doc 26) dezelfde inhoud heeft als het eerste attest (doc 7), met dit verschil dat het attest van latere datum plots melding maakt van de aanwezigheid van de politie op het ogenblik van de vernieling van uw zaak terwijl hier in het eerste attest vreemd genoeg helemaal geen gewag van wordt gemaakt. Uit de vertaling van dit laatste door u neergelegde attest van het parket blijkt voorts overigens evenmin met zoveel woorden dat de door uw vader neergelegde klacht gericht is tegen de Soedanese politie of dat de politie ervan beschuldigd wordt verantwoordelijk te zijn voor de vernieling van uw zaak. Uit het door u neergelegde attest blijkt daarentegen dat er door uw vader melding gemaakt werd van oproer of onlusten ("troubles") in de souq ('markt') waar uw zaak gelegen is en dat tijdens deze onlusten "in aanwezigheid van de politie" uw zaak en de inboedel ervan schade opliepen en de winkel gesloten moest worden. Hiermee geconfronteerd stelde u aanvankelijk dat uit dit attest wel degelijk blijkt dat de klacht van uw vader tegen de politie is gericht, maar wanneer het document u nogmaals werd voorgelegd leek u hier niet meer aan vast te houden en gaf u eerder aan dat het logisch is dat dit niet blijkt uit het voorgelegde attest omdat de politie nooit zal schrijven dat zij verantwoordelijk is (gehoorverslag CGVS dd.25/11/2010, p.4). Hieromtrent dient er evenwel op gewezen te worden dat het voorgelegde attest niet het oordeel van de politie of het parket betreft maar louter de inhoud van de klacht die bij het parket neergelegd zou zijn, zodat moeilijk ingezien kan worden waarom uit geen van beide van de door u voorgelegde attesten blijkt dat de klacht tegen de politie werd neergelegd. Betreffende deze attesten dient tot slot ook nog vastgesteld te worden dat deze een uitdrukkelijke opsomming bevatten van de aan uw zaak aangebrachte vernielingen, inclusief gebroken ruiten en schade aan keramische tegels, maar vreemd genoeg niet van de ongeveer 30 computers en tal van cd's en dvd's die volgens uw verklaringen eveneens aan diggelen geslagen zouden zijn. Hiermee geconfronteerd kwam u niet verder dan te stellen dat de vernieling van de computers wel degelijk aangegeven werd en stelde u samen met de interviewer van het CGVS vast dat er wel melding wordt gemaakt van de vernieling van de inboedel van de winkel maar dat de computers opmerkelijk genoeg - gelet op hun waarde en uw vraag om schadevergoeding - niet opgenomen werden in de opsomming van het parket (gehoorverslag CGVS dd.25/11/2010, p.5).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan men zich dan ook vragen stellen bij de authenticiteit van de door u neergelegde attesten van het parket-generaal. Bovendien

dient vastgesteld te worden dat zelfs al zou geloof gehecht worden aan de authenticiteit van deze attesten en aan de door u aangehaalde vernieling van uw zaak, uit deze door u voorgelegde attesten geenszins blijkt dat de door uw vader neergelegde klacht gericht is tegen de politie, laat staan dat de politie uw zaak zou vernield hebben omdat u ervan verdacht zou worden Darfurese rebellen te steunen. Ook uw verklaringen ter zake doen overigens twijfelen aan de door u aangehaalde vernieling van uw zaak door de politie op grond van verdenking van steun aan de rebellen. Zo stelde u dat de autoriteiten u foto's voorlegden van personen die betrokken zouden zijn bij de Darfurese rebellenbeweging JEM en door u in uw winkel geholpen zouden worden bij hun illegale activiteiten (gehoorverslag CGVS dd. 18/11/2009, p.8). Men kan zich dan ook ernstig afvragen waarom, aangezien deze personen blijkbaar verdacht worden van betrokkenheid bij de JEM en door de veiligheidsdiensten gekend zijn als klanten van u, de autoriteiten zouden overgaan tot de plotse vernieling van uw winkel met inbegrip van de computers, i.e. informatiedragers, in plaats van uw zaak te observeren en een gerichte inval te doen op het ogenblik dat een of meerdere van deze personen aanwezig zouden zijn - een van hen herkende u op foto als een klant die vaak kwam en lang bleef (gehoorverslag CGVS dd.18/11/2009, p.8) - om op die manier deze personen te kunnen arresteren en/of informatie te verwerven over hun specifieke acties. Hiermee geconfronteerd antwoordde u vreemd genoeg dat alles legaal diende te gebeuren omdat uw vader en uw winkel bekend zijn (gehoorverslag CGVS dd.18/11/2009, p.9). Wanneer vervolgens opgemerkt werd dat de manier van handelen van de autoriteiten bezwaarlijk als "legaal" kan beschouwd worden en, in tegenstelling tot een meer gerichte actie tegen in uw zaak aanwezige rebellen, bewijsvergaring tegen u en uw klanten quasi onmogelijk maakt, sprak u zichzelf tegen door het illegaal karakter van deze actie te bevestigen en te stellen dat u net daarom een klacht neergelegd hebt tegen de autoriteiten (gehoorverslag CGVS dd.18/11/2009, p.9). Uw verklaringen ter zake zijn derhalve evenmin coherent te noemen.

Voorts stelde u dat de vernieling van uw winkel ook een manier was om uw vader te vernederen en uw familie een bron van inkomsten te ontnemen (gehoorverslag CGVS dd.18/11/2009, p.9). U verklaarde omtrent de partij van uw vader, waarvan hij algemeen secretaris en vice-voorzitter is, dat deze haar hoofdzetel weliswaar in Khartoum heeft, maar dat haar aanhang voornamelijk in Darfur moet gezocht worden (gehoorverslag CGVS dd.18/11/2009, p.3). Om die reden zouden de autoriteiten u er blijvend van verdacht hebben banden te hebben met de rebellen in Darfur - uw vader zou via zijn partij immers banden hebben met de JEM (gehoorverslag CGVS dd.18/11/2009, p.14). Gevraagd waarom de meeste aanhangers van de partij van uw vader van Darfur zijn, kon u hier echter niet met zekerheid op antwoorden. U stelde evenwel te denken dat de voorzitter van de partij van Darfur afkomstig is (gehoorverslag CGVS dd.18/11/2009, p.4), wat echter weinig overtuigend overkomt. Bovendien blijkt uit uw verklaringen en uit de krantenartikels die u neerlegde dat er interne spanningen (geweest) zijn binnen de partij omdat precies de voorzitter van de partij door het regime aan de macht benoemd werd in een officiële functie zonder het partijbureau hierbij te betrekken. U stelde zelfs dat de voorzitter overliep naar de partij van president Bashir (gehoorverslag CGVS dd.18/11/2009, p.3). Derhalve maakt u allerminst aannemelijk dat de partij van uw vader - omwille van de Darfurese afkomst van de voorzitter ervan - een voornamelijk Darfurese achterban zou hebben, laat staan dat deze partij banden zou hebben met de rebellenbewegingen uit Darfur. Uitdrukkelijk gevraagd overigens of de partij van uw vader een gewapende tak heeft en vooral of de partij ook effectief banden heeft met de rebellen uit Darfur, antwoordde u dit niet te weten (gehoorverslag CGVS dd.18/11/2009, p.6). Opmerkelijk is ook dat u ervan verdacht zou worden de rebellen te steunen onder andere omdat uw vader en diens partij ervan verdacht zouden worden banden te hebben met de gewapende rebellen (gehoorverslag CGVS dd. 18/11/2009, p.14), maar dat uw vader zich in tegenstelling tot uzelf, die overigens niets te maken heeft met zijn partij, klaarblijkelijk niet genoodzaakt ziet het land te verlaten en de laatste jaren zelfs met rust gelaten wordt (gehoorverslag CGVS dd.25/11/2010, p.6). Hiermee geconfronteerd nuanceerde u plots uw eerdere verklaringen ter zake en stelde u louter over uw vader gesproken te hebben om de asielinstanties een idee te geven van wat uw achtergrond is (gehoorverslag CGVS dd. 25/11/2010, p.6). Tegelijkertijd bleef u er evenwel bij dat u ervan verdacht wordt de rebellen te steunen mede omdat uw vader tot de oppositie zou behoren en zijn partij een voornamelijk Darfurese achterban zou hebben (gehoorverslag CGVS dd.25/11/2010, p.6), hetgeen gelet op voorgaande vaststellingen echter niet weet te overtuigen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u de beweerde banden van uw vader en diens partij met de rebellen van Darfur en de beweerde vernieling van uw zaak door de politie, laat staan de door u aangehaalde achterliggende motieven voor de beweerde vernieling van uw zaak, dan ook niet aannemelijk, zodat evenmin geloof kan gehecht worden aan de overige door u aangehaalde problemen met de autoriteiten, met name het feit dat u ervan verdacht zou worden banden te hebben

met de rebellen en u om die reden na de aanval van de JEM aangehouden werd en gedurende meer dan een jaar onder druk zou gezet zijn om de autoriteiten informatie te verstrekken hieromtrent (gehoorverslag CGVS dd.18/11/2009, p.14). Betreffende uw aanhouding op 11 mei 2008 en het feit dat u zich na uw vrijlating dagelijks moest melden bij de veiligheidsdiensten, dient bovendien opgemerkt te worden dat u zich dagelijks ging melden bij de autoriteiten, zonder meer, om dan plots na 11 maanden een ultimatum van 5 dagen te krijgen (gehoorverslag CGVS dd.18/11/2009, p.13-14), wat op zijn minst merkwaardig te noemen is. Gevraagd waarom u dit ultimatum pas na 11 maanden kreeg, kon u hier alleszins evenmin een verklaring voor bedenken (gehoorverslag CGVS dd.18/11/2009, p.14).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen. Het door u neergelegde uittreksel uit het geboorteregister bevat enkel identiteitsgegevens die in casu niet onmiddellijk in twijfel worden getrokken, terwijl uw diploma, handelslicenties (die vervallen in 2002 en in 2007) en de toelating om uw zaak uit te baten enkel betrekking hebben op uw studies en uw professionele activiteiten, die in casu evenmin onmiddellijk in twijfel worden getrokken. Het attest van het belastingsbureau van Omdurman bevestigt dan weer dat uw zaak in orde is met de belastingen en geen schulden heeft bij het belastingsbureau, hetgeen door de Commissaris-generaal zelf nooit in twijfel werd getrokken. De overige door u neergelegde officiële documenten en briefwisseling met betrekking tot de klacht die u zou neergelegd hebben wegens de vernieling van uw zaak betreffen dan weer kopies, zodat er geen bewijswaarde aan kan worden gehecht. Om bewijskrachtig te zijn dienen dergelijke documenten bovendien een geloofwaardig en coherent relaas te ondersteunen, hetgeen in casu geenszins het geval is. De brief van uw advocaat werd dan weer opgesteld door een persoon die betaald wordt om uw belangen te behartigen, zodat deze bezwaarlijk als een objectieve en neutrale bron kan beschouwd worden. De door u neergelegde omslag en de kopie van de omslag die in het bezit zou zijn van uw advocaat - het origineel zou zich nog op de RVV bevinden (gehoorverslag CGVS dd. 25/11/2010, p.5) - tonen voorts louter aan dat u contacten hebt in Soedan, hetgeen opnieuw niet in twijfel wordt getrokken. De kopies van het paspoort en de militaire kaarten van uw vader zijn van aard aan te tonen dat u de zoon bent van (A.A.M.T.), hetgeen in casu evenmin onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. Tot slot verklaarde u zelf betreffende de 3 door u neergelegde krantenartikels dat deze niet handelen over de problemen die u of uw vader met de autoriteiten zouden ondervinden en louter betrekking hebben op de interne spanningen en meningsverschillen binnen de partij van uw vader (gehoorverslag CGVS dd.18/11/2009, p.6).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van verzoekster als volgt:

“A. Feitenrelaas

U werd op 18 november 2009 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder CGVS) van 15.05 uur tot 16.00 uur. U werd tijdens het gehoor bijgestaan door een tolk die de Arabische taal machtig is.

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn afkomstig van Khartoum. U verliet Soedan op 5 juni 2009 en vroeg op 23 juni 2009 in België asiel aan. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot worden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

Uw asielaanvraag en die van uw echtgenoot (A.A.A.) (CG 09/14163) werden op 23 december 2009 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jullie dienden tegen deze beslissing op 20 januari 2010 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RVV), waar bij aangetekende brief van 16 april 2010 volgende nieuwe originele documenten neergelegd werden: een document van het handelsregister, een brief van de advocaat die de door uw schoonvader ingestelde juridische procedure opvolgt, een attest van het belastingskantoor en een attest van het parket-generaal. Daarop besloot de RVV bij arrest van 30 april 2010 de beslissing van de Commissaris-generaal overeenkomstig artikel

39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, te vernietigen en uw zaak terug te sturen naar het CGVS. U werd vervolgens op 25 november 2010 een tweede maal gehoord op het CGVS in aanwezigheid van uw advocaat, Meester (M.) verschenen loco Meester (V.V.), van 15.50 uur tot 16.00 uur. U werd tijdens het gehoor bijgestaan door een tolk die de Arabische taal machtig is.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, (A.A.A.) (CG 09/14163) (zie gehoorverslag CGVS dd.18/11/2009, p.2 en gehoorverslag CGVS dd.25/11/2010, p.2). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd er een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen wegens het ongeloofwaardig karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard deze vaststelling te wijzigen. Uw identiteitskaart en huwelijksakte bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit en uw huwelijk met (A.A.A.), hetgeen in casu niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. De door u neergelegde documenten van de Ahfad University for Women bevestigen dan weer louter het feit dat u universitaire studies volgde, een gegeven dat evenmin onmiddellijk in twijfel wordt getrokken.

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen vragen in hoofdorde dat hen het statuut van vluchteling wordt toegekend in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Zij voeren de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48/2 tot 48/5, 52 en 62 van de vreemdelingenwet.

Zij stellen dat de motieven in de bestreden beslissingen niets te maken hebben met de psychologische problemen van verzoeker doch dat dit niet wegneemt dat met deze problemen rekening moet worden gehouden. Zij zijn dermate ernstig dat de dokter van verzoeker bevestigde dat hij in de onmogelijkheid is een gedetailleerd gehoor af te leggen. Men moet bewondering hebben voor verzoeker nu hij het gehoor toch liet doorgaan en geen uitstel vroeg. Hij heeft al het mogelijke gedaan om op zo coherent mogelijke wijze te antwoorden op de vragen. Uit de motivering blijkt dat hem geen incoherenties worden verweten over essentiële elementen van zijn relaas en dat de motivering niet ernstig genoeg is om zijn relaas in twijfel te trekken.

Verzoekende partijen stellen originele documenten te hebben neergelegd die bewijzen dat zij hun zaak uitbaatten. De documenten betreffende de klacht die zij neerlegden wegens de vernieling van hun zaak zijn kopieën maar zij hebben duidelijk uitgelegd aan de commissaris-generaal dat zij de originelen niet kunnen verkrijgen omdat deze steeds bij de Soedanese autoriteiten blijven. Gelet op de documenten die zij neerlegden in verband met hun klacht is het onbegrijpelijk dat aan de ereconsul, aan wie voor de eerste beslissing informatie werd gevraagd, niet de opdracht werd gegeven navraag te doen bij de autoriteiten om na te gaan of deze klacht gekend is. Dit had gemakkelijk kunnen worden nagegaan en is uitermate belangrijk. Dit is echter niet gebeurd en er wordt evenmin begrip opgebracht voor het feit dat verzoekende partijen geen originelen kunnen neerleggen, “*wat op een plausibele wijze wordt verklaard door het feit dat zij geen originelen in hun bezit krijgen, omdat deze originelen steeds bij de overheidsdiensten blijven*”. Verzoekende partijen hebben hun volle medewerking verleend. Van de commissaris-generaal kan worden gevraagd om bepaalde dingen na te trekken wanneer dit mogelijk is en er een plausibele verklaring wordt gegeven voor het ontbreken van originelen. De commissaris-generaal had meer onderzoek kunnen voeren. Het onderzoek door de ereconsul was dermate

oppervlakkig en summier dat het niet aantoont dat het relaas van verzoekende partijen ongeloofwaardig is en er werd geen onderzoek gevoerd naar hun klacht. Verzoekende partijen betreuren dit des te meer daar geen tegenstrijdigheden werden vastgesteld en hun verklaringen coherent en gedetailleerd zijn.

Verzoekende partijen zijn in staat om geschreven getuigenissen te verkrijgen van mensen die in de buurt waren en die hun relaas kunnen bevestigen. Zij konden ook in de vorige beroepsprocedure bij de Raad nieuwe documenten neerleggen die hen werden opgestuurd door hun advocaat.

Omtrent de datum op het eerste attest van het parket wijzen verzoekende partijen erop dat verzoeker aanhaalde dat dit *“wellicht een vergissing moet zijn”*. De datum is gewoon verkeerd. Het moet niet 28 februari 2008 maar 28 april 2008 zijn. Het gaat om een materiële vergissing. Op het tweede attest van het parket staat wel de juiste datum vermeld. Verzoeker telefoneerde zijn vader na dit eerste attest en zijn vader legde uit dat dit een foute datum bevatte en niet werd gebruikt in de rechtszaak. Het tweede attest werd opgemaakt als een soort van ‘rectificatie’ van het eerste attest.

Daar waar *“DVZ”* [lees: CGVS] het vreemd vindt dat het tweede attest van het parket geen klacht bevat tegen de politie en niet vermeldt dat er dertig computers en cd's werden vernield, bevestigt verzoeker dat er geen rechtstreekse klacht tegen de politie werd ingediend. Hij vermeldde dit ook tijdens het gehoor en duidde aan dat de politie nooit zou toelaten neer te schrijven dat zij verantwoordelijk was. De politie weigerde aanvankelijk de klacht te noteren en zegden tegen zijn vader dat hij het Ministerie van Binnenlandse zaken diende te dagvaarden. Daarom werd een rechtszaak gestart tegen dit Ministerie, wat wordt bewezen met de documenten van de rechtbank. Wat betreft de vernieling van de computers kan verzoeker alleen herhalen dat deze werden vernield. Het tweede attest van het parket maakt naast de ruiten en tegels melding van ‘instrumenten’ die vernield zijn. *“Wellicht wordt hiermee de computers bedoeld”*. Bovendien zou het vreemd zijn dat de zaak werd vernield maar de computers ongeschonden bleven. Er moet ook rekening worden gehouden met de paniek en shock op het moment van de feiten waardoor zij niet wisten dat zij alles later in detail moesten vermelden op de klacht. In ieder geval is er de procedure voor de rechtbank waarvoor zij de mogelijkheid hebben hun argumenten te doen gelden. Verzoeker zal trachten via zijn vader hierover nog documenten te bekomen en deze zo snel mogelijk over te maken. Wederom kan erop worden gewezen dat de ereconsul dit snel zou kunnen controleren waardoor bewijsstukken kunnen worden verkregen in het voordeel van verzoekende partijen.

Verzoekende partijen stellen dat de argumenten van de commissaris-generaal om de authenticiteit van de attesten te betwijfelen mager zijn en dat toch verwacht mag worden dat, nadat de eerste beslissing door de RvV werd vernietigd en teruggestuurd voor verder onderzoek, de commissaris-generaal ook daadwerkelijk dieper onderzoek zou voeren.

Zij betogen voorts dat de commissaris-generaal een waardeoordeel velt over hoe politiediensten hun werk moeten doen en dit misschien beter voorlegt aan de politiediensten ter plaatse dan aan hen. Verzoeker werd verkeerd begrepen daar hij niet verklaarde dat hij de actie van de autoriteiten legaal vond maar wel illegaal. Het is duidelijk dat hij bedoelde dat het ging om een illegale actie omdat hij dit enkele zinnen later ook zei en aanhaalde als reden om klacht in te dienen. Verzoeker wilde in eerste instantie enkel verklaren dat het de politie was die de aanval uitvoerde en niet de veiligheidsdiensten wat impliceert dat, indien de veiligheidsdiensten dit zouden hebben gedaan, het nog erger geweest zou zijn. Hij meent dat dit gebeurde omdat zijn vader gekend is, omdat de winkel gekend is en omdat het daarom moest gebeuren door de bevoegde autoriteiten en volgens de wet, ook al kan men de manier van handelen veroordelen. Wanneer de veiligheidsdiensten tot actie zouden zijn overgegaan hadden verzoekende partijen zelfs niet de mogelijkheid gehad klacht in te dienen. Dit is de nuance die verzoeker wilde maken. Dat deze nuance verkeerd werd begrepen is *“mogelijk te verklaren door een probleem in de vertaling”*. De tolk vertaalde van het Arabisch naar het Frans waarna de dossierbehandelaar vertaalde van het Frans naar het Nederlands. Dit maakt alles ingewikkelder en heeft tot gevolg dat verzoekende partijen niet in staat waren de vertaling te verifiëren. In elk geval is een discussie over dergelijke nuance duidelijk geen element dat hun verklaringen in twijfel kan trekken. Verzoeker tracht bovendien te verklaren dat de politie deze handelwijze prefereerde boven observaties omdat zij niet enkel de klanten van de winkel maar ook verzoeker en zijn vader viseerden.

Aangaande het feit dat verzoeker geen uitleg kon geven over waarom de aanhangers van de partij van zijn vader vooral van Darfur zouden zijn betogen verzoekende partijen dat onvoldoende rekening wordt

gehouden met het feit dat verzoeker geen lid was van deze partij. *“Dat het niet toegelaten was om lid te worden van deze partij”*, zodat zijn vader hierover niets vertelde. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt toch dat hij een aantal zaken wel wist, met name dat de voorzitter van de partij van Darfur is en dat deze na interne spanningen omwille van zijn benoeming in een officiële functie zonder het partijbureau hierin te betrekken overliep naar de partij van de president. Meer kan van verzoeker niet worden geëist nu hij zelf niet actief was voor de partij en afhankelijk was van hetgeen zijn vader hem vertelde. Hij weet dan ook niet of de partij van zijn vader een gewapende tak heeft of banden heeft met de rebellen in Darfur. Hoe dit zijn verklaringen ongeloofwaardig maakt kan niet worden ingezien. De familieband tussen hem en zijn vader wordt niet in twijfel getrokken en wordt aangetoond. Evenmin zijn er twijfels omtrent de activiteiten van zijn vader voor diens partij. Bovendien dient erop te worden gewezen dat de partij van verzoekers vader niet meer bestaat en werd ontbonden zodat zijn vader hiervan geen deel meer uitmaakt. Verzoeker zal zijn vader vragen naar de exacte datum waarop dit gebeurde. Hij stelde evenwel dat de partij veel aanhangers had in Darfur zodat het niet gek is dat zij daarom verdacht werden van banden met rebellen.

Omtrent het verwijt dat verzoeker geen banden heeft met de partij doch wel het land verlaat terwijl zijn vader, die wel lid is, het land niet verlaat, doen verzoekende partijen gelden dat het niet enkel verzoekers vader is die wordt beschuldigd van banden met de rebellen doch tevens verzoeker zelf, en dit omwille van de nauwe familieband met zijn vader. Men verdacht hem ervan lid te zijn van JEM, waardoor hij persoonlijk gevaar loopt en zijn winkel aan diggelen werd geslagen. Zijn vader zal Soedan nooit verlaten, hij is al zes maal gearresteerd geweest, is 88 jaar en wil niet meer weg. Bovendien wordt hij door de autoriteiten in de gaten gehouden. Verzoekende partijen vluchtten omdat zij jonger zijn en het voor hen gevaarlijker was. Verzoekers vader kan niet veel schade aanrichten.

Het is vreemd dat de commissaris-generaal geen argument naar voor brengt waaruit blijkt dat zij zichzelf of elkaar tegenspreken doch zijn motivering baseert op vage motieven. Omtrent het motief dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker zich elf maanden iedere dag moest gaan aanmelden om ineens een ultimatum van vijf dagen te krijgen wijst verzoeker op zijn eerdere verklaringen en stelt hij dat hij al het mogelijke deed om tijd te rekken. Blijkbaar aanvaardden ze zijn excuses tot ze er op een gegeven moment genoeg van hadden en hem het ultimatum stelden. Verzoeker kan niet weten wat de beweegredenen van de autoriteiten zijn om dit ineens te beslissen doch kan alleen vaststellen dat het op deze wijze is gegaan. Dit is geen element om zijn verklaringen in twijfel te trekken nu deze voor het overige coherent, gedetailleerd en precies zijn. Het is vaste rechtspraak van de asielinstanties dat, ook al bestaat nog twijfel over enige aspecten van het relaas, dit geen obstakel is om de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat toepassing moet worden gemaakt van het beginsel van het voordeel van de twijfel. Niets verzet zich tegen de toepassing van dit beginsel. De verklaringen van verzoekende partijen zijn coherent en geloofwaardig en worden ondersteund door documenten die hun identiteit, familiale toestand en beroepsactiviteiten aantonen, alsmede een begin van bewijs vormen van hun problemen. Dit laat de commissaris-generaal toe verder onderzoek te voeren hetgeen voor hen niet meer mogelijk is nu zij niet meer in Soedan verblijven en beperkt zijn in hun mogelijkheden om originele documenten te verkrijgen gezien de autoriteiten deze in hun bezit houden.

Verzoekende partijen verwijzen nog naar de nota van UNHCR over *“Burden of proof in refugee claims”*. Zij wijzen erop dat (i) de commissaris-generaal niet in staat is te stellen dat zij zich tegenspreken (ii) zij geen manifest tegenstrijdige verklaringen aflegden (iii) de commissaris-generaal geen feiten kan aanhalen die manifest strijdig zijn met hun asielrelaas (iv) hij de feiten zo interpreteert dat deze zijn stelling bevestigen (v) hun verklaringen coherent en plausibel zijn (vi) de vraag dient te worden gesteld welke bewijzen het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) dan nog wenst. Zij concluderen dat de commissaris-generaal eenzijdig motiveert en geen rekening houdt met hun concrete situatie. Het voordeel van de twijfel en de vluchtelingenstatus moeten worden toegekend.

In ondergeschikte orde vragen verzoekende partijen om het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2.1. Verzoekende partijen duiden niet nader op welke wijze artikel 52 van de vreemdelingenwet *in casu* zou zijn geschonden. Hoe dit artikel zou zijn geschonden kan niet worden ingezien. De bestreden beslissingen werden immers genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de

commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissingen kennen en deze aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Derhalve wordt in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aangevoerd. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekende partijen al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Daar waar verzoekende partijen aanvoeren dat rekening moet worden gehouden met de psychologische problemen van verzoeker dient te worden vastgesteld dat hiermee in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terdege rekening wordt gehouden. De commissaris-generaal motiveert met name dat (i) verzoeker positief antwoordde op de vraag of hij zich in staat voelde het gehoor te doen (ii) er uitdrukkelijk op werd gewezen dat hij tijdens het gehoor te allen tijde kon aangeven hoe hij zich voelde en of het gehoor eventueel gestaakt moest worden (iii) de kwaliteit van het gehoor en de vragenlijst duidelijk laten zien dat verzoeker over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele wijze te verdedigen (iv) verzoeker tijdens het gehoor nergens aangaf dat hij omwille van concentratie- of herinneringsproblemen niet kon antwoorden op de aan hem gestelde concrete vragen betreffende de aangehaalde vervolgingsfeiten. Deze vaststellingen worden door verzoekende partijen niet weerlegd. Zij vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. Verzoekende partijen tonen bovendien niet aan de hand van concrete elementen aan dat, waar of op welke wijze de psychologische problemen van verzoeker een invloed zouden hebben gehad op zijn verklaringen. Met de louter algemene stelling dat rekening moet worden gehouden met de psychologische problemen van verzoeker weerleggen zij geenszins de concrete vaststellingen aan de grondslag van de bestreden beslissingen.

Waar verzoekende partijen benadrukken dat zij aan de hand van originele documenten aantonen dat zij hun zaak uitbaatten, kan niet worden ingezien hoe dit de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissingen zou kunnen ontcrachten. Het feit dat zij een internetcafé uitbaatten wordt immers nergens

in de thans aangevochten beslissingen betwist. De commissaris-generaal bevestigt integendeel uitdrukkelijk dat aan de studies en professionele activiteiten van verzoekende partijen niet onmiddellijk wordt getwijfeld.

Hoe het betoog van verzoekende partijen dat het onderzoek door de ereconsul oppervlakkig was en niet aantoonde dat hun relaas ongeloofwaardig is, afbreuk zou kunnen doen aan de vaststellingen in de voorliggende bestreden beslissingen kan evenmin worden ingezien. Verweerder repliceert in dit kader met recht dat deze beslissingen geenszins zijn gebaseerd op het onderzoek dat gevoerd werd door de Belgische ereconsul zodat het argument van verzoekende partijen ter zake niet dienstig is.

Verzoekende partijen brengen ter staving van de rechtszaak die door hen werd aangespannen een aantal documenten bij. Dient te worden vastgesteld dat deze stukken, behoudens een brief van verzoekers advocaat en een attest van het parket-generaal van Khartoum van 8 februari 2010, worden neergelegd in kopie (administratief dossier 1, stukken 7 tot 9; administratief dossier 2, stuk 13: documenten). Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën kan aan deze stukken bijgevolg geen bewijswaarde worden toegekend.

Wat betreft het attest van het parket-generaal van 8 februari 2010 dient te worden opgemerkt dat het feit dat verzoekende partijen hiervan een origineel neerleggen niet strookt met hun overige verklaringen. Verzoeker verklaarde immers eerder dat de originelen van dergelijke stukken doorgaans bij de rechtbank blijven en dat men enkel kopieën kan krijgen (administratief dossier 2, stuk 4, gehoorverslag verzoeker, p.6) en verzoekende partijen geven ook in onderhavig verzoekschrift aan dat *“zij in de onmogelijkheid verkeren om originele te krijgen, omdat zij de originelen niet in hun bezit hebben, nu de originelen steeds bij de Soedanese autoriteiten blijven en zij er enkel kopies van kregen”*. Even verder herhalen zij opnieuw dat *“deze originelen steeds bij de overheidsdiensten blijven”* (p.7-8). Daarenboven wordt de bewijswaarde van dit stuk ondergraven door verzoekers verklaringen. De commissaris-generaal motiveert immers met recht dat uit het attest geenszins blijkt dat de neergelegde klacht is gericht tegen de Soedanese politie of dat de politie verantwoordelijk zou zijn voor de vernieling van verzoekers zaak, doch wel dat zijn zaak tijdens onlusten in de markt waar zijn zaak was gelegen en *“in aanwezigheid van de politie”* schade opliep en gesloten moest worden. Verzoeker stelde, hiermee geconfronteerd, aanvankelijk ten onrechte dat uit het attest wel degelijk zou blijken dat de klacht tegen de politie is gericht. Nogmaals hiermee geconfronteerd wijzigde hij zijn verklaringen en gaf hij aan dat het logisch is dat de politie niet zal schrijven dat zij verantwoordelijk is, hetgeen wordt herhaald in onderhavig verzoekschrift. De commissaris-generaal stelt in dit kader echter met recht vast dat het neergelegde attest geenszins een oordeel van de politie of het parket betreft doch louter de inhoud van de klacht die bij het parket zou zijn neergelegd, zodat niet kan worden ingezien waarom uit het attest niet blijkt dat klacht werd neergelegd tegen de politie.

Daarenboven motiveert de commissaris-generaal terecht dat het opmerkelijk is dat het attest enerzijds wel melding zou maken van de aangebrachte vernielingen aan de zaak, inclusief van ruiten en keramische tegels, maar, gelet op hun waarde en verzoekers vraag om schadevergoeding, anderzijds nergens melding zou maken van de ongeveer dertig computers en tal van cd's en dvd's die volgens verzoekers verklaringen aan diggelen zouden zijn geslagen. Verzoeker kwam, hiermee geconfronteerd, niet verder dan te stellen dat deze vernielingen wel degelijk werden aangegeven en stelde samen met de interviewer van het CGVS vast dat hiervan desalniettemin geen melding werd gemaakt. Dit klemt des te meer nu verzoekende partijen in hun verzoekschrift trachten te laten uitschijnen dat zij door de paniek en shock niet zouden hebben geweten dat zij alles in detail moesten vermelden op de klacht. Deze verklaring kan niet worden gerijmd met voormelde verklaringen van verzoeker. Hij gaf immers uitdrukkelijk aan dat de vernielingen van de computers, cd's en dvd's wel degelijk werden aangegeven. De *post factum* verklaring dat met de vermelding van 'instrumenten' die zijn vernield *“wellicht”* de computers worden bedoeld is evenmin afdoende om het voorgaande te verklaren. Verweerder wordt bijgetreden waar deze repliceert dat het niet geloofwaardig dat het attest, terwijl de zaak een internetcafé betrof, wel zou aangeven: *“gebroken vensters, tegelvloer vernietigd, deuren gesloten”*, doch nergens met één woord zou reppen over dertig vernielde computers en tal van vernietigde cd's en dvd's. Verzoekers brengen evenmin enig ander begin van bewijs bij inzake de aangevoerde vernielingen.

Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat het attest van het parket-generaal van 8 februari 2010, dat het enige originele document is dat verzoekende partijen voorleggen ter staving van hun rechtszaak, werd opgesteld louter op basis van de verklaringen van verzoekers vader en een samenvatting vormt van deze verklaringen, zodat de bewijswaarde wat betreft de inhoud hiervan gerelativeerd moet worden.

Het betoog van verzoekende partijen dat de commissaris-generaal nader onderzoek had moeten voeren of de Belgische ereconsul opdracht had moeten geven over het bestaan van de klacht navraag te doen bij de autoriteiten kan niet worden aangenomen. De bewijslast inzake hun asielaanvraag rust in beginsel op verzoekende partijen zelf. De commissaris-generaal noch de Raad heeft de verplichting de lacunes in hun bewijsvoering op te vullen. Daarenboven moet de commissaris-generaal noch de Raad aantonen dat de bijgebrachte stukken vals zijn doch kan ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid iedere bewijswaarde aan deze stukken worden ontzegd. *In casu* dient op basis van het geheel van de hoger gedane vaststellingen omtrent de inhoud van het attest van het parket-generaal van 8 februari 2010 en de verklaringen van verzoekende partijen hieromtrent, te worden besloten dat aan dit attest geen bewijswaarde kan worden toegekend.

De voormelde vaststellingen klemmen nog des te meer daar verzoekende partijen in hun verzoekschrift beloven dat zij via hun vader nog zullen trachten documenten te bekomen aangaande hun rechtszaak en deze zo snel mogelijk zullen overmaken (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.10), doch tot op heden hieromtrent geen bijkomende bewijselementen bijbrengen.

De commissaris-generaal motiveert voorts met recht dat ernstige vragen rijzen bij verzoekers verklaringen dat zijn zaak door de politie zou zijn vernield. Het is niet geloofwaardig dat de politie, indien zij daadwerkelijk verzoekers klanten verdachten van banden met de JEM, zouden overgaan tot de plotse vernieling van verzoekers winkel met inbegrip van de computers, i.e. informatiedragers, in plaats van de zaak te observeren en een gerichte inval te doen op het ogenblik dat één of meerdere van de door hen gezochte personen aanwezig zouden zijn. Op deze wijze zou de politie immers de personen in kwestie kunnen arresteren en/of informatie verwerven over hun specifieke acties. De verklaringen die verzoeker aflegde wanneer hij met deze vaststelling werd geconfronteerd en zoals deze worden aangehaald in de bestreden beslissing, zijn, nog daargelaten of hij bedoelde dat de actie legaal dan wel illegaal was, niet van die aard dat zij een verklaring kunnen bieden voor de handelwijze die hij de politie toedichtte. Verzoekers betoog dat hiermee een waardeoordeel wordt geveld over de werking van de politiediensten is niet dienstig om aan deze pertinente vaststelling afbreuk te doen. Dat de politie naast het cliënteel eveneens verzoeker en zijn vader viseerde vormt evenmin een afdoende verklaring voor het voorgaande. Het is niet geloofwaardig dat de Soedanese politie verzoekers zaak, met inbegrip van de computers, volledig zou vernietigen indien verzoeker en zijn klanten werden verdacht van banden met de rebellen. Op deze wijze zou de politie zichzelf immers de mogelijkheid hebben ontnomen deze klanten te arresteren of meer te weten te komen over eventuele concrete acties die zij planden.

Voorts legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af betreffende zijn detentie van 11 mei 2008 tot 8 juli 2008. In de vragenlijst van het CGVS stelde hij uitdrukkelijk dat hij werd vastgehouden "*op twee verschillende plaatsen*". Aanvankelijk werd hij vastgehouden op de veiligheidsdienst tot 7 juli 2008. Verzoeker vervolgde: "*Op 7 juli 2008 ben ik verplaatst naar een ander bureau van de veiligheidsdienst. Op 8 juli 2008 werd ik vrijgelaten*" (administratief dossier 2, stuk 10, vragenlijst verzoeker, p.2). Bij het CGVS stelde hij echter dat hij werd vrijgelaten op 7 juli 2008, gaf hij aan dat hij direct werd vrijgelaten van op de plaats waar hij werd vastgehouden, ontkende hij eenduidig dat hij werd overgeplaatst naar een ander bureau voor te zijn vrijgelaten en ontkende hij zijn verklaringen van in de vragenlijst (administratief dossier 2, stuk 4, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.13).

De geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partijen wordt bovendien ondermijnd doordat zij niet het minste begin van bewijs bijbrengen van het feit dat verzoeker zich na zijn detentie ongeveer elf maanden iedere dag zou hebben moeten aanbieden bij de veiligheidsdiensten om een document te ondertekenen, hetgeen hij ook deed. Daarenboven oordeelt de commissaris-generaal met recht dat het op zijn minst merkwaardig te noemen is dat verzoeker zich gedurende elf maanden dagelijks zou zijn gaan melden bij de autoriteiten om vervolgens zonder meer voor een ultimatum te zijn gesteld van vijf dagen. Verzoekende partijen beperken zich ertoe te wijzen op verzoekers eerdere verklaringen en te stellen dat zij enkel kunnen vaststellen dat het op deze wijze ging, hetgeen de voormelde pertinente en terechte vaststelling niet kan ontcrachten.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat, zelfs indien enig geloof kan worden gehecht aan de aangehaalde vernieling van hun zaak en aan de inhoud van de documenten omtrent de rechtszaak die zij opstartten, uit deze documenten nergens kan worden afgeleid dat verzoekende partijen in hun land van herkomst worden vervolgd, wel integendeel. Vooreerst blijkt, zoals de commissaris-generaal terecht vaststelt, nergens uit de door verzoekende partijen voorgelegde documenten dat hun klacht werd

ingediend tegen de politie, noch dat hun zaak zou zijn vernield door de politie en dit ingevolge het feit dat zij verdacht werden van banden met de Darfurese rebellen. Bovendien blijkt uit deze stukken dat verzoekende partijen klacht konden indienen bij de autoriteiten en op hun vraag een rectificatie verkregen van hun eerdere klacht (administratief dossier 1, stuk 9). Voorts blijkt hieruit dat deze klacht door de autoriteiten ook daadwerkelijk ter harte werd genomen en dat inzake hun klacht een rechtszaak werd gestart, zij het dat deze werd uitgesteld wegens de afwezigheid van de tegenpartij (administratief dossier 2, stuk 13: documenten). Tevens blijkt dat verzoekende partijen zich in dit kader kunnen laten en zich ook daadwerkelijk laten bijstaan door een advocaat (administratief dossier 1, stuk 9). Het is geenszins aannemelijk dat de autoriteiten, indien deze verzoekende partijen daadwerkelijk ervan verdachten banden te onderhouden met rebellen, hun zaak zouden hebben vernield en hen actief zouden vervolgen en zelfs zouden willen liquideren, de aangevoerde klacht dermate ter harte zouden nemen. Uit het feit dat verzoekende partijen een klacht konden indienen, een rechtszaak konden inspannen en zich in dit kader kunnen laten bijstaan door een advocaat, blijkt bijgevolg dat verzoekende partijen niet werden of dreigen te worden vervolgd door de autoriteiten. Hieruit kan bovendien worden afgeleid dat verzoekende partijen niet aantonen dat zij, in het kader van de vernieling van hun zaak en hun verzoek om schadevergoeding, geen recht zouden hebben op een eerlijk proces. Dat verzoekende partijen niet worden vervolgd door de Soedanese autoriteiten blijkt tevens uit het feit dat zij, na hun vertrek uit Soedan, via verzoekers vader en klaarblijkelijk zonder problemen (administratief dossier 2, stuk 4, gehoorverslag verzoeker, p.7), vanwege de Soedanese autoriteiten verzoekers origineel uittreksel uit het geboorteregister konden bekomen (administratief dossier 2, stuk 13: documenten).

Dient daarenboven te worden opgemerkt dat zowel de ernst als de geloofwaardigheid van de problemen van verzoekende partijen verder worden ondermijnd door verzoekers desinteresse voor deze problemen. Zo gaf hij tijdens het gehoor bij het CGVS op 18 november 2009 aan in contact te staan met zijn vader doch bleek hij na het uitstel van zijn zaak wegens de afwezigheid van de tegenpartij zich niet te hebben geïnformeerd omtrent de vraag of deze al dan niet bij verstek zou kunnen worden veroordeeld en antwoordde hij, hiernaar gevraagd, op laconieke wijze: *"Weet ik niet. Ben geen rechter"* (administratief dossier 2, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.3, 11). Bovendien stelde verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS op 25 november 2010 nog steeds in contact te staan met zijn vader doch verklaarde hij, gevraagd of zijn vader hem informatie gaf over zijn persoonlijke situatie in Soedan: *"Nee, we spraken enkel over de algemene situatie, is alles"*. Zijn vader zou hem in het geheel geen informatie hebben gegeven die hem persoonlijk aanbelangt. Gevraagd of er nieuwe ontwikkelingen waren in zijn zaak sedert 2009 gaf verzoeker aan van niet. Bovendien bleek hij niet te weten of hij nog werd gezocht door de Soedanese autoriteiten doch stelde hij: *"Gezocht of niet, ik wil niet terug, mijn leven is daar gedaan"*. Wanneer erop werd gewezen dat het voor de beoordeling van zijn aanvraag nochtans belangrijk was te weten of hij nog problemen vreest, antwoordde verzoeker van wel doch antwoordde hij, wanneer vervolgens werd gevraagd hoe hij dit weet: *"Wat zou er veranderd zijn? Het is dezelfde overheid, dezelfde personen"* (administratief dossier 1, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.2-3, 5-6). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker, indien hij werkelijk de aangevoerde problemen had ondervonden en temeer daar hij reeds van in 2008 werd bijgestaan door een advocaat (*ibid.*, p.3), zich via zijn vader of deze advocaat zou informeren omtrent de rechtszaak die hij opstartte om schadevergoeding te bekomen. De brief van verzoekers advocaat vermag niet het voorgaande te ontkrachten.

De door verzoekende partijen benevens de hoger besproken stukken neergelegde documenten zijn omwille van de door de commissaris-generaal aangehaalde pertinente en terechte motieven ter zake, welke door verzoekende partijen niet worden weerlegd, niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

Gelet op voormelde vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partijen, te meer daar zij in het verzoekschrift aangeven dat zij *"in staat zijn om geschreven getuigenissen te verkrijgen van mensen die in de buurt waren en die hun relaas kunnen bevestigen"* doch tot op heden nalaten dergelijke stukken neer te leggen (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.7-8).

De voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoekende partijen beroepen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van hun asielrelaas. Gelet op de sub 2.2.3. gedane vaststellingen dienaangaande tonen zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS